

OSTRAVAN.CZ

1. Vladimír Polák: Nerad lidem ubližuju humorem. Po Soudkyni Barbaře na mě volali "pane doktore"

17.01.2023 ostravan.cz - Jakub Plaskura

Odkaz na originál

Klíčová slova: NDM (4); Antonína; Divadla; Dvořáka

Neodmyslitelně patříte k Ostravě. Jste rodákem, vystudoval jste zdejší konzervatoř, dlouhé roky jste strávil v **NDM**, teď jste jednou z tváří Divadla Mír. Bylo vůbec někdy ve hře, že budete působit jinde?

Hned na konzervatoři jsem obdržel nabídku jít do zlínského divadla, nad čímž jsem váhal, nicméně Ostrava jako moje rodiště vyhrálo. Pak bylo ještě ve hře něco v Praze, když odcházel Juraj Deák, ale konkrétní nabídka nepadla. Ostrava vždy zůstala v mém životě tím nejdůležitějším městem. I když je pravdou, že Praha stahuje spoustu skvělých herců a je to Mekka různých filmových produkcí, které nechtějí shánět v mnoha případech herce z oblastních divadel. Jsem proto moc rád, že aktivitou Alberta Čuby a Divadla Mír se ukazuje, že není až tak nejnужnější být v Praze.

Chápu to správně, že Ostravu milujete, ale říkáte si, že v Praze by bylo více hereckých příležitostí?

Je to možné, protože více šancí tam pochopitelně najdete. Dokonce jsem to před lety řešil s generálním ředitelem ČT, protože Česká televize často přehlížela herecké talenty v Ostravě, byť tady máme televizní studio, pak mnozí tito talentovaní lidé přešli do Prahy a rázem začali natáčet. Říkal jsem, že je obrovská škoda, že v Brně či Ostravě roste spousta talentů a ČT je může objevit už v zárodku. Teď se situace naštěstí zlepšila.

Někde jste říkal, že to u vás doma vypadalo jako v Náhorním Karabachu, protože tatínek pracoval jako policejní ostřelovač a trénoval doma. To je jen vtipný výmysl, nebo se to skutečně dělo?

Otec skutečně byl ostřelovačem. Začínal tedy u Veřejné bezpečnosti na dopravním inspektorátu, a protože jeho celoživotním koníčkem je sportovní střelba, tak když se potom vytvářely specializované jednotky vázané na kraje, tak se stal i ostřelovačem. Teď je v důchodu, ale pořád je to jeho vášeň. V mládí jsem byl taky členem sportovního klubu policie, takže jsem střílel z malorážky a vzduchovky. Otec skutečně našel doma deset metrů prostoru a trénoval tam. Mně to jako dítěti přišlo běžné. Takže jsem nemohl jen tak jít skrze chodbu na záchod, čekal jsem, až otec vystřelí, pokud zrovna trénoval, a já pak mohl v klidu projít.

Byl jste v mládí třeba přesvědčován, abyste se dal k policii?

Ne, nikdy jsem nebyl nucen. Mám pocit, že se o tom ani moc nemluvilo, když jsem třeba řekl, že se hlásím na konzervatoř. Akorát si myslím, že z toho otec byl nemile překvapen, to je pravda. Když už se všeobecně vědělo, že jdu na herectví a někdo v hospodě na adresu otce pronesl, tak ten tvůj synek bude komediant? Otec se na dotyčného podíval tak, že ten člověk radši ztichl, ale to jsem tenkrát nevěděl. Teď se dá říct, že tatka s mamkou chodí na každé moje představení a troufnu si říct, že si zvykl... A ještě vám něco povím. Můj otec má příjmení po svém otčímovi a doufal, že si vezmu jako pseudonym jméno po dědečkovi, který se jmenoval Klus, takže máme Tomáše Kluse a mohl být na ostravské scéně i Vladimír Klus.

Z inscenace Jak důležité je mít Filipa. (Foto: Jan Lipovský)

Byl jste v **NDM** nějakých skoro třicet let, pořád tam hostujete, ale už jste více tváří Divadla Mír. Jak těžká změna to pro vás byla? Původně jsem doufal, že se mi bude dařit obojí kloubit dohromady na půl úvazku, ale záhy jsem zjistil, že to nepůjde a kluci v Míru mi říkali, že pokud tam s nimi chci pracovat, že by bylo dobré, abych tam byl na plný úvazek. Co se týče odchodu z **NDM**, tak abych řekl pravdu, ani si ho zatím moc neuvědomuju, protože tam pořád hraju v těch nekonečných komediích jako Habaďúra nebo Donaha! a dalších. Jediné, co vím už teď, tak určitě až přestanu hrát, tak budu v důchodu vzpomínat na ten pohled z jeviště **Divadla Antonína Dvořáka** do hlediště. To je prostě úžasný pohled. Každopádně tím, že v Ostravě k sobě mají kumštyři blízko, tak do budoucna neříkám, že bych v **NDM** už nikdy nehostoval. I to se může stát, ale teď se chci více soustředit na Divadlo Mír.

Popularitu mimo Ostravu jste získal hlavně jako člen uskupení Tři Tygři. Kde je pro vás hranice humoru? Máte nějakou svou závoru, z čeho byste si už legraci nedělal?

U humoru se vždy najde někdo, kdo řekne, že tohle už přehnali, tohle už je moc. Uvedu jeden příklad toho, že k humoru je taky potřeba dozrát a záleží na období a společnosti. Když měl premiéru Revizor od Gogola, tak se řada kritiků pohoršovala, že je to až neúnosné zesměšňování ruského venkova. Dneska je to pro nás jedna z největších klasik. Další věc jsou sprosté vtipy. Lidé si v soukromí říkají rádi sprosté vtipy, ale pak na veřejnosti se mnozí tváří, že jsou pohoršení, což mi připadá pokrytecké. Myslím si, že i sprosté vtipy patří k humoru. Je ale fajn používat vulgarismy opravdu jen tam, kde jsou nezbytné, měly by být úderné a spíše by se s nimi mělo šetřit jako se šafránem, což jsem ostatně slyšel z úst Zdeňka Svěráka.

Z inscenace Kdo je pan Schmitt? (Foto: Jan Lipovský)

Takže mi tím chcete říct, že hranice humoru nemáte?

Nějakou hranici humoru mám určitě jako každý člověk. Určitě to vychází z mých životních zkušeností a taky z faktu, že nerad lidem ubližuju svým humorem, ale jak říkali Monty Pythoni, dá se dělat sranda ze všeho, ale záleží na formě.

Jak vám projekt Tři Tygři změnil život?

Změnil mi život třeba v tom, že dříve se se mnou nechtěli fotit pubertáci na ulici. Dříve, když nebyly mobily, to herci a další lidé měli snažší, protože každý u sebe neměl tužku a papír, ale mobil mají dnes všichni. Je to ale součástí té profese a člověk si zvykne.

Osobně neodmítám nikoho, jedinou výjimkou je, když jsem třeba někde v létě na zahrádce v restauraci, tak řeknu, že se vyfotím, ale ať mě nechají dojít.

My jsme si dokonce jako tygři říkali, že je našim vzorem Karel Gott, který snad nikdy neodmítl jediného fanouška, takže se toho snažíme držet, ale někdy je to šílené. Teď třeba Štěpán, když byl v O2 Areně, tak přišel úplně vyčerpaný na hotel do restaurace, že se

po celém dni konečně nají, protože se tam ještě podepisoval přímo na místě řadě lidí, a sotva dosedl ke stolu, tak se seběhlo asi padesát fanoušků s mobily a podobně. Byli jsme tam u toho s Albertem, tak jsme už řekli, ať se opravdu nezlobí, ale teď ne, protože já jsem třeba viděl, že by se Štěpán i fotil, ale byl fyzicky fakt vyčerpaný.

V inscenaci Divadla Mír Lakomec. (Foto: Jan Lipovský)

Vaše kariéra je spjata také s milovanou i nenáviděnou Soudkyní Barbarou. Jak na to vzpomínáte?

(smích) Ono se to už dávno nenatáčí, ale pořád to reprizují, takže si lidi myslí, že to pořád jede. To byl zajímavý typ popularity. Protože jsem tam hrál právníka, tak mě skutečně mnohdy lidé zdravili na ulici a volali na mě "pane doktore". Někteří lidi tomu fakt věřili, dokonce tomu věřili i lidé, kteří věděli, že jsem herec. Oni si mysleli, že jsem si dodělal nějakou nástavbu nebo co. Dokonce mě zastavil městský policajt, abych mu poradil skrze rozvod. Já mu říkám, že jsem jen herec, že to je jen jako. On se na mě podíval a odpověděl, však já vím, ale nějaké zkušenosti už jako právník máte, ne?

A podělím se s vámi o zkušenost slovenských kolegů, kteří to tam natáčejí snad už deset let. V tom pořadu se často lidé překřikují a tyhle móresy přešly i do skutečného slovenského soudnictví. Lidé prostě začali mít pocit, že si to svoje vyřvou, alespoň tedy ti na Slovensku, kteří dříve u soudu nikdy nebyli. Tam skutečně soudci nějaký čas museli často apelovat na účastníky procesu, že nejsou v televizi, že u opravdového soudu se vykřikovat nesmí.

To je opravdu dědictví, ale tímhle si prochází řada herců. Mnozí lidé prostě nechápou, že to v televizi je jen jako. Jak jste se ale k té roli v Soudkyni Barbaře dostal?

Pracoval jsem před lety na projektu Dovolena v protektorátu pro Českou televizi, což byla taková reality show, kdy jedna rodina měla být jakoby přesunuta do období protektorátu a zažívat útrapy tehdejší doby. Já tam hrál a u toho pořadu byli lidé, kteří pak začínali ten fenomén pořadů ze soudních síní, tak jsem dostal nabídku.

V inscenaci Divadla Mír Tik Tik. (Foto: Jan Lipovský)

Společností teď rezonují prezidentské volby. Vy jste také činný v politice, opakovaně jste byl v rámci komunálních voleb úspěšný v Ostravě, lidé vás volí. Berete tohle jako ten pravý důkaz popularity?

Já jsem v politice činný v podstatě od mládí. Tady jsem kandidoval v rámci městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz. V komunálkách je ta šablona docela zřejmá. Pokud chcete uspět, dejte tam učitele, doktora a umělce. To je konstrukt, jak stavět kandidátku. (smích) Je to asi i tím, že jsem se vždy k věcem vyjadřoval, dokonce jsem tu a tam něco napsal, takže mám pocit, že lidé to moc dobře vnímají. Myslím si, že komunální politika má být dělána lidmi, kteří v daném městě pracují a měli by tam být lidé, kteří rozumí sociálním věcem, sportu, ale stejně tak by tam měli být i lidé, kteří jsou celoživotně spjatí s kulturou.

Na co nového s Vladimírem Polákem se mohou diváci těšit?

Víte, abych řekl pravdu, tak momentálně nevím nic konkrétního třeba ke Třem Tygrům, protože jsme všichni byli tak nějak pracovně rozlítaní, ale vím, že v USA a v Itálii se chystá premiéra filmu Terežín ohledně výročí holocaustu, což je film v italsko-české koprodukcii. Já tam sice hrál menší roli, ale jsem strašně rád, že jsem tam mohl být, protože jde o téma, které mě výsostně zajímá. Jelikož v tom filmu hraje třeba i Karel Dobrý nebo slovenská herečka Dominika Morávková, tak věřím, že se film objeví i v Česku. Sice je to v angličtině, ale bylo mi přislíbeno, že některá z českých televizí je v plánu. Určitě budeme chystat také v Divadle Mír Blbce k večeri.

Hrát v angličtině asi není žádná sranda.

Je fakt, že patřím do generace, kdy angličtina ve škole ještě nebyla na takové úrovni jako dnes, takže teď to doháním, jak se dá. Na to málo anglického textu, který jsem měl, ke mně přiřadili dva lektory. Je to samozřejmě více svazující hrát v cizím jazyce, to bezpochyby.

Kým by byl Vladimír Polák, kdyby nebyl hercem.

Ježiškote, já fakt nevím. Chvilí jsem přemýšlel, že bych byl učitelem, pak na chvíli taky byla ve hře profese fotografa, ale vždy to byla jen taková druhá či třetí možnost. Už od dětství jsem skutečně toužil po tom, stát na jevišti.

URL | <https://www.ostravan.cz/77358/vladimir-polak-nerad-lidem-ublizuju-humorem-po-soudkyni-barbare-na-me-volali-pane-doktore/>

« zpět na začátek